



Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

9. prosince 2020 *

„Kasační opravný prostředek – Hospodářská soutěž – Kartelové dohody – Distribuce televizního vysílání – Nařízení (ES) č. 1/2003 – Článek 9 a čl. 16 odst. 1 – Rozhodnutí, kterým se závazky prohlašují za závazné – Absolutní územní ochrana – Zneužití pravomoci – Předběžné posouzení – Neexistence povinnosti Evropské komise zohlednit úvahy týkající se použití čl. 101 odst. 3 SFEU – Dohody, jež mají za cíl rozdělit vnitrostátní trhy – Neexistence povinnosti Komise analyzovat jednotlivé dotčené vnitrostátní trhy – Proporcionalita – Zásah do smluvních práv třetích stran“

Ve věci C-132/19 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora Evropské unie, podaný dne 15. února 2019,

Groupe Canal + SA, se sídlem v Issy-les-Moulineaux (Francie), zastoupená P. Wilhelmem, P. Gassenbachem a O. de Juvigny, avocats,

navrhovatelka,

další účastnice řízení:

Evropská komise, zastoupená A. Dawesem, C. Urraca Caviedesem a L. Wildpanner, jako zmocněnci,

žalovaná v prvním stupni,

Francouzská republika, zastoupená E. de Moustier a P. Dodellerem, jako zmocněnci,

Union des producteurs de cinéma (UPC), se sídlem v Paříži (Francie), zastoupená E. Lauvauxem, avocat,

C More Entertainment AB, se sídlem v Stockholmu (Švédsko),

European Film Agency Directors – EFADs, se sídlem v Bruselu (Belgie), zastoupená O. Sasserathem, avocat,

Evropská organizace spotřebitelů (BEUC), se sídlem v Bruselu, zastoupená A. Fratini, avvocatessa,

vedlejší účastnice řízení v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení A. Arabadžev (zpravodaj), předseda senátu, K. Lenaerts, předseda Soudního dvora, vykonávající funkci soudce druhého senátu, A. Kumin, N. Wahl a F. Biltgen, soudci,

* Jednací jazyk: francouzština.

generální advokát: G. Pitruzzella,

vedoucí soudní kanceláře: V. Giacobbo, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 6. února 2020,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 7. května 2020,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Svým kasačním opravným prostředkem se společnost Groupe Canal + SA domáhá zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 12. prosince 2018, Groupe Canal + v. Komise (T-873/16, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2018:904), kterým Tribunal zamítl její žalobu znějící na zrušení rozhodnutí Evropské komise ze dne 26. července 2016 týkajícího se řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (věc AT.40023 – Přeshraniční přístup k placenému televiznímu vysílání), kterým se závazky nabídnuté společnostmi Paramount Pictures International Ltd a Viacom Inc. v rámci licenčních dohod o audiovizuálním obsahu, které uzavřely se společnostmi Sky UK Ltd a Sky plc, prohlašují za právně závazné (dále jen „sporné rozhodnutí“).

I. Právní rámec

- 2 Bod 13 odůvodnění nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích [101 a 102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205) uvádí:

„Pokud během řízení, které by mohlo vést k zániku dohody nebo jednání, nabídnou podniky Komisi závazky takové povahy, že reagují na její výhrady, měla by mít Komise možnost přijímat rozhodnutí, kterými prohlásí tyto nabídky pro dotyčné podniky za závazné. Taková rozhodnutí týkající se závazků by měla konstatovat, že pominuly důvody pro zásah Komise, aniž by však řešila otázku, zda došlo nebo ještě dochází k protiprávnímu jednání. Takovými rozhodnutími není dotčeno právo orgánů pro hospodářskou soutěž a soudů členských států v takových případech činit závěry a rozhodovat. Rozhodnutí týkající se závazků nejsou vhodná v případech, kdy Komise zamýšlí uložit pokutu.“

- 3 Článek 9 tohoto nařízení stanoví:

„1. Pokud Komise zamýšlí přijmout rozhodnutí, které nařizuje ukončení protiprávního jednání, a dotyčné podniky nabídnou Komisi závazky takové povahy, že reagují na její výhrady, může Komise svým rozhodnutím prohlásit tyto nabídky pro dotyčné podniky za závazné. Takové rozhodnutí může být přijato na dobu určitou a musí konstatovat, že pominuly důvody pro zásah Komise.“

2. Komise může na žádost nebo z vlastního podnětu znovu zahájit řízení:

- a) pokud došlo k podstatné změně některé skutečnosti, na níž bylo rozhodnutí založeno,
- b) pokud dotyčné podniky jednají v rozporu se svými závazky nebo
- c) pokud bylo rozhodnutí založeno na neúplných, nesprávných nebo zavádějících informacích stran.“

4 Článek 16 odst. 1 uvedeného nařízení stanoví:

Pokud vnitrostátní soudy rozhodují o dohodách, rozhodnutích nebo jednáních podle článků [101] nebo [102] [SFEU], které jsou již předmětem rozhodnutí Komise, nemohou rozhodnout v rozporu s rozhodnutím přijatým Komisí. Musí se rovněž vyvarovat rozhodnutí, která by byla v rozporu s rozhodnutím, které má Komise v úmyslu přijmout v řízení, jež zahájila. Za tímto účelem může vnitrostátní soud přezkoumat, zda je nezbytné, aby své řízení přerušil. Touto povinností nejsou dotčena práva a povinnosti podle článku [267 SFEU].“

II. Skutečnosti předcházející sporu a sporné rozhodnutí

5 Skutkový základ sporu byl vylíčen Tribunálem v bodech 1 až 12 napadeného rozsudku takto:

„1 Dne 13. ledna 2014 zahájila Komise šetření týkající se možného omezování [narušujícího] poskytování placených televizních služeb v rámci licenčních dohod uzavřených mezi šesti americkými studii a hlavními provozovateli placeného [televizního] vysílání v Evropské unii.

2 Dne 23. července 2015 zaslala Komise oznámení námitek společností Paramount Pictures International Ltd, se sídlem v Londýně (Spojené království), a Viacom Inc., se sídlem v New Yorku (New York, Spojené státy americké), která je mateřskou společností prvně uvedené společnosti (dále jen společně „Paramount“). V tomto oznámení Komise uvedla svůj předběžný závěr o slučitelnosti některých smluvních ustanovení v licenčních dohodách, které společnost Paramount uzavřela se společnostmi Sky UK Ltd a Sky plc (dále jen společně „Sky“), s článkem 101 SFEU a článkem 53 Dohody o Evropském hospodářském prostoru [ze dne 2. května 1992 (Úř. věst. 1994, L 1, s. 3; Zvl. vyd. 11/052, s. 3)].

3 V rámci svého šetření se Komise zaměřila na dvě související ustanovení těchto licenčních dohod. Cílem prvního ustanovení bylo zakázat společnosti Sky nebo jí omezit možnost reagovat kladně na nevyžádané nabídky nákupu služeb distribuce televizního vysílání ze strany spotřebitelů s bydlištěm v [Evropském hospodářském prostoru (EHP)], avšak mimo Spojené království a Irsko. Druhé ustanovení uložilo společnosti Paramount, aby v rámci dohod, které uzavřela s provozovateli [televizního] vysílání se sídlem v EHP, avšak mimo Spojené království, těmto provozovatelům zakázala nebo jim omezila možnost reagovat kladně na nevyžádané nabídky nákupu služeb distribuce televizního vysílání ze strany spotřebitelů s bydlištěm ve Spojeném království nebo Irsku.

4 Rozhodnutím úředníka pro slyšení v určitých řízeních ve věcech hospodářské soutěže ze dne 24. listopadu 2015 bylo [...] společnosti Groupe Canal + [...] povoleno účastnit se řízení jako jiná zúčastněná osoba ve smyslu čl. 13 odst. 1 nařízení Komise (ES) č. 773/2004 ze dne 7. dubna 2004 o vedení řízení Komise podle článků [101 a 102 SFEU] (Úř. věst. 2004, L 123, s. 18; Zvl. vyd. 08/03, s. 81).

5 Dopisem ze dne 4. prosince 2015 nadepsaným ‚Informace o povaze a předmětu řízení v souladu s čl. 13 odst. 1 nařízení (ES) č. 773/2004‘ sdělila Komise [společnosti Groupe Canal +] zejména své právní posouzení týkající se použití článku 101 SFEU na skutkový stav v projednávané věci a předběžné závěry v tomto ohledu. Podle těchto předběžných závěrů měla Komise v úmyslu přijmout rozhodnutí určené společnosti Sky a všem vyšetřovaným studiím, že tyto subjekty porušily článek 101 SFEU a článek 53 Dohody o [EHP] a že se jim ukládají pokuty a nařizuje ukončení protiprávního jednání a zdržení se jakéhokoli opatření, které by mohlo mít stejný nebo podobný cíl či účinek.

- 6 Dne 15. dubna 2016 nabídla společnost Paramount závazky, aby reagovala na výhrady Komise v oblasti hospodářské soutěže podle článku 9 nařízení [č. 1/2003]. Komise obdržela připomínky od dalších zúčastněných stran i [společnosti Groupe Canal +], načež [...] přijala [sporné] rozhodnutí.
- 7 Z článku 1 [tohoto] rozhodnutí vyplývá, že závazky uvedené v příloze zmíněného rozhodnutí jsou závazné pro společnost Paramount, jakož i její právní nástupce a dceřiné společnosti po dobu pěti let ode dne oznámení [uvedeného] rozhodnutí.
- 8 Ustanovení 1 devátý pododstavec přílohy [sporného] rozhodnutí uvádí různé typy ustanovení, která jsou předmětem řízení (dále jen „relevantní ustanovení“). V případě satelitního přenosu jde jednak o ustanovení, podle něhož přijímání vysílání mimo licencované území (overspill) nepředstavuje porušení smlouvy ze strany provozovatele televizního vysílání, pokud takové přijímání vědomě nepovolil, a jednak ustanovení, podle kterého přijímání vysílání na území, na které se vztahuje licenční smlouva, nepředstavuje porušení smlouvy ze strany společnosti Paramount, pokud neumožnila dostupnost dekodérů od třetích stran na tomto území. Pokud jde dále o přenos přes internet, jde zaprvé o ustanovení, které ukládá provozovatelům televizního vysílání, aby zabránili stahování televizního obsahu nebo jeho sledování v reálném čase (streaming) mimo licencované území, zadruhé o ustanovení, podle kterého zobrazování obsahu prostřednictvím internetu (Internet overspill) na území, na něž se vztahuje licenční smlouva, nepředstavuje porušení smlouvy ze strany společnosti Paramount, pokud stanovila provozovatelům televizního vysílání povinnost používat technologie, které brání takovému zobrazování, a zatřetí o ustanovení, podle kterého zobrazování televizního obsahu prostřednictvím internetu mimo licencované území nepředstavuje porušení smlouvy ze strany provozovatele televizního vysílání, pokud používá technologie bránící takovému zobrazování.
- 9 Kromě toho vyplývá z ustanovení 1 třetího pododstavce přílohy [sporného] rozhodnutí, že pojem ‚povinnosti provozovatele televizního vysílání‘ odkazuje na relevantní ustanovení nebo rovnocenná ustanovení zakazující provozovateli televizního vysílání, aby kladně reagoval na nevyžádané nabídky spotřebitelů s bydlištěm v EHP, avšak mimo území, na kterém má provozovatel právo poskytovat televizní vysílání. Současně pojem ‚povinnosti společnosti Paramount‘ označuje relevantní ustanovení nebo rovnocenná ustanovení ukládající společnosti Paramount, aby provozovatelům televizního vysílání nacházejícím se v EHP, avšak mimo území, pro něž mají výhradní práva na televizní vysílání, zakázala reagovat na nevyžádané nabídky spotřebitelů s bydlištěm v těchto oblastech.
- 10 Podle ustanovení 2 přílohy [sporného] rozhodnutí platí pro společnost Paramount ode dne oznámení napadeného rozhodnutí různé závazky. Zaprvé společnost Paramount neuzavře [...] relevantní[...] ustanovení v rámci licenčních smluv, jak jsou definovány v téže příloze [ani neprodlouží či nerozšíří platnost těchto ustanovení] (bod 2.1). Dále, pokud jde o stávající licenční dohody týkající se produkce placeného televizního vysílání (existing Pay-TV Output Licence Agreements), nebude činit právní kroky za účelem prosazování dodržování povinností provozovatelů televizního vysílání [bod 2.2 písm. a)]. Pokud jde o stejné dohody, nebude dodržovat ani jednat s cílem přímo či nepřímo dodržet ‚povinnosti společnosti Paramount‘ [bod 2.2 písm. b)]. Konečně sdělí společnosti Sky ve lhůtě deseti dnů od oznámení [sporného] rozhodnutí a všem dalším provozovatelům televizního vysílání usazeným v EHP do jednoho měsíce od uvedeného oznámení, že nebude činit právní kroky za účelem prosazování dodržování relevantních ustanovení ze strany provozovatelů televizního vysílání (bod 2.3).
- 11 [Společnost Groupe Canal +] uzavřela se společností Paramount licenční dohodu o produkci placeného televizního vysílání (Pay Television Agreement), která vstoupila v platnost dne 1. ledna 2014 [...]. Článek 12 [této] dohody stanoví, že oblast, na kterou se dohoda vztahuje, se člení na území s ‚výlučnými právy‘, která zahrnují zejména Francii, a na jedno území ‚s nevýlučnými právy‘ zahrnující Mauricius. Článek 3 [uvedené] dohody [...] dále stanoví, že společnost Paramount sama nebude vykonávat přenosová práva na území s výlučnými právy a ani k tomu nebude opravňovat

třetí osoby. Příloha A.IV této dohody upřesňuje povinnosti [společnosti Groupe Canal +], pokud jde o používání geofiltračních technologií, které brání přenosu vysílání mimo území, pro které je poskytnuta licence.

- 12 Dopisem ze dne 25. srpna 2016 informovala společnost Paramount [společnost Groupe Canal +] o závazku uvedeném v bodě 2.2 písm. a) přílohy [sporného] rozhodnutí [...] a následně upřesnila, že nebude činit právní kroky za účelem prosazování relevantních ustanovení ze strany provozovatele televizního vysílání a zbavuje ho veškerých povinností vyplývajících z relevantních ustanovení. Společnost Paramount v témže dopise rovněž upřesnila, že pojem ‚povinnost provozovatele televizního vysílání‘ má tentýž význam jako [tentýž] pojem uvedený v příloze [sporného] rozhodnutí. Dopisem ze dne 14. října 2016 odpověděla [společnost Groupe Canal +] na uvedené oznámení a zdůraznila, že závazky přijaté v rámci řízení, které zahrnuje pouze Komisi a společnost Paramount, jsou vůči ní neúčinné.“

III. Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

- 6 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 8. prosince 2016 podala společnost Groupe Canal + na základě článku 263 SFEU žalobu znějící na zrušení sporného rozhodnutí.
- 7 Usnesením předsedy pátého senátu Tribunálu ze dne 13. července 2017, Groupe Canal + v. Komise (T-873/16, nezveřejněné, EU:T:2017:556), bylo povoleno vedlejší účastenství Evropské organizaci spotřebitelů (BEUC) na podporu návrhových žádání Komise, na jedné straně a společností Union des producteurs de cinéma (UPC), European Film Agency Directors – EFADs a C More Entertainment AB na podporu návrhových žádání společnosti Groupe Canal +, na druhé straně. Mimoto rozhodnutím předsedy pátého senátu Tribunálu z téhož dne bylo povoleno vedlejší účastenství Francouzské republiky na podporu návrhových žádání společnosti Groupe Canal +.
- 8 Na podporu své žaloby uplatnila společnost Groupe Canal + čtyři žalobní důvody, které vycházely zaprvé ze zjevně nesprávného posouzení, pokud jde o soulad relevantních ustanovení s článkem 101 SFEU a účinky uložených závazků, zadruhé z porušení článku 9 nařízení č. 1/2003, pokud jde o identifikaci výhrad, na něž reagují uložené závazky, zatřetí z porušení zásady proporcionality a začtvrté ze zneužití pravomoci.
- 9 Napadeným rozsudkem Tribunál žalobu společnosti Groupe Canal + zamítl.

IV. Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastnic řízení

- 10 Společnost Groupe Canal + v kasačním opravném prostředku navrhuje, aby Soudní dvůr:
- zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž zamítl její žalobu znějící na zrušení sporného rozhodnutí a uložil jí náhradu nákladů řízení;
 - zrušil sporné rozhodnutí a
 - uložil Komisi náhradu veškerých nákladů řízení.
- 11 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr zamítl kasační opravný prostředek a uložil společnosti Groupe Canal + náhradu nákladů řízení.
- 12 Francouzská republika navrhuje, aby Soudní dvůr zrušil napadený rozsudek v plném rozsahu a vyvodil z něj veškeré důsledky pro sporné rozhodnutí.

- 13 Společnost UPC navrhuje, aby Soudní dvůr:
- zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž zamítl žalobu podanou společností Groupe Canal + znějící na zrušení sporného rozhodnutí a uložil jí náhradu nákladů řízení;
 - zrušil sporné rozhodnutí a
 - v každém případě uložil Komisi náhradu veškerých nákladů řízení, které vynaložila.
- 14 Společnost EFADs navrhuje, aby Soudní dvůr:
- prohlásil kasační opravný prostředek za přípustný a opodstatněný v plném rozsahu;
 - zrušil napadený rozsudek v rozsahu, v němž zamítl žalobu podanou společností Groupe Canal + znějící na zrušení sporného rozhodnutí a uložil jí náhradu nákladů řízení;
 - zrušil sporné rozhodnutí a
 - v každém případě uložil Komisi náhradu veškerých nákladů řízení, které vynaložila.
- 15 BEUC navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek v plném rozsahu zamítl a uložil společnosti Groupe Canal + náhradu veškerých nákladů řízení, které vynaložila.

V. Ke kasačnímu opravnému prostředku

- 16 Na podporu kasačního opravného prostředku uplatňuje společnost Groupe Canal + čtyři důvody. První důvod kasačního opravného prostředku vychází z nesprávného právního posouzení, kterého se Tribunál dopustil tím, že konstatoval, že se Komise ve sporném rozhodnutí nedopustila zneužití pravomoci. Druhý důvod kasačního opravného prostředku vychází z toho, že Tribunál porušil zásadu kontradiktornosti. Třetí důvod kasačního opravného prostředku vychází z nedostatku odůvodnění a neúplného přezkumu skutkového stavu. Čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku vychází z nesprávného právního posouzení, kterého se Tribunál dopustil při výkladu článku 9 nařízení č. 1/2003 a bodu 128 oznámení Komise o osvědčených postupech pro vedení řízení týkajících se článků 101 a 102 SFEU (Úř. věst. 2011, C 308, s. 6), jakož i z porušení zásady proporcionality a dodržování práv třetích osob.

A. K přípustnosti

1. Argumentace účastnic řízení

- 17 BEUC tvrdí, že první, třetí a čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku jsou zjevně nepřípustné, jelikož se Groupe Canal + omezuje na zopakování argumentů, které předložila v prvním stupni.

2. Závěry Soudního dvora

- 18 Z článku 256 SFEU, čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora, jakož i čl. 168 odst. 1 písm. d) a článku 169 jednacího řádu Soudního dvora vyplývá, že kasační opravný prostředek musí přesným způsobem uvádět kritizované části rozsudku nebo usnesení, jehož zrušení je navrhováno, jakož i právní argumenty, kterými je tento návrh konkrétně podpořen. Podle ustálené judikatury Soudního dvora kasační opravný prostředek, který se omezuje na zopakování žalobních důvodů a argumentů již předložených Tribunálu, tento požadavek nesplňuje. Takový kasační opravný prostředek ve

skutečnosti představuje návrh směřující k dosažení prostého nového přezkumu žaloby podané Tribunálu, což je mimo pravomoc Soudního dvora (viz zejména rozsudek ze dne 4. července 2000, Bergaderm a Goupil v. Komise, C-352/98 P, EU:C:2000:361, bod 35, jakož i usnesení ze dne 3. září 2019, ND a OE v. Komise, C-317/19 P, nezveřejněné, EU:C:2019:688, bod 27 a citovaná judikatura).

- 19 Pokud však navrhovatel zpochybňuje výklad nebo použití unijního práva ze strany Tribunálu, lze v průběhu řízení o kasačním opravném prostředku o právních otázkách zkoumaných v prvním stupni znovu diskutovat. Kdyby totiž navrhovatel nemohl kasační opravný prostředek takto opřít o důvody a argumenty již použité před Tribunálem, ztrácelo by řízení o kasačním opravném prostředku částečně smysl (rozsudek ze dne 14. října 2010, Deutsche Telekom v. Komise, C-280/08 P, EU:C:2010:603, bod 25 a citovaná judikatura).
- 20 I když je v projednávaném případě pravda, že několik argumentů předložených společností Groupe Canal + v rámci jejího kasačního opravného prostředku, posuzovaných samostatně, je obdobných argumentům vzneseným před Tribunálem, nic to nemění na tom, že se Groupe Canal + prostřednictvím důvodů kasačního opravného prostředku dovolává právních pochybení, kterých se Tribunál dopustil v rámci svých posouzení, a přesně identifikuje zpochybňované body napadeného rozsudku.
- 21 Za těchto podmínek nelze první, třetí a čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku považovat za nepřípustné. V rámci posuzování každého z důvodů kasačního opravného prostředku však bude třeba přezkoumat přípustnost konkrétních výtek vznášených na jejich podporu.

B. K věci samé

1. K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

a) Argumentace účastnic řízení

- 22 Společnost Groupe Canal +, podporovaná společnostmi EFADs a UPC, v podstatě tvrdí, že odmítnutím jejích argumentů, podle nichž přijetí sporného rozhodnutí představuje zneužití pravomoci v rozsahu, v němž umožnilo Komisi dosáhnout, pod záminkou snahy o ukončení protisoutěžních praktik, toho, co jí Evropský parlament odmítl přiznat, a sice ukončení územních výlučných práv v odvětví kinematografie pro celý EHP, se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení a porušil povinnost uvést odůvodnění.
- 23 Zprvce se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 129 napadeného rozsudku konstatoval, že se Komise nedopustila žádného zneužití pravomoci, jelikož závazky společnosti Paramount jsou vhodné ve vztahu k výhradám v oblasti hospodářské soutěže, jež vyjádřil tento orgán v předběžném posouzení. Tribunál vycházel z nesprávného předpokladu, jelikož toto posouzení se týkalo pouze území Spojeného království a Irska a Komise ani nezkoumala soutěžní situaci týkající se Francie, zatímco závazky společnosti Paramount se vztahovaly na celý EHP.
- 24 Zadruhé Tribunál v bodě 130 napadeného rozsudku neprávem konstatoval, že Komise mohla právoplatně přijmout sporné rozhodnutí, jelikož legislativní proces týkající se otázky zeměpisného blokování ještě nevyústil v přijetí legislativního textu. Tribunál totiž buď ve své analýze nezohlednil, nebo ve svém odůvodnění pominul skutečnost, že Komise nemohla odhlédnout od toho, že Parlament přijal dne 19. ledna 2016, tj. přibližně šest měsíců před přijetím uvedeného rozhodnutí, usnesení nazvané „Směrem k Aktu o jednotném digitálním trhu“ (dále jen „usnesení“), v němž tento orgán zdůraznil nutnost nerozšiřovat na odvětví kinematografie politiku Komise směřující ke zpochybnění ustanovení o zeměpisném blokování. Tribunál tak ponechal bez povšimnutí skutečnost, že se Komise

se vší znalostí věci rozhodla prosadit v odvětví kinematografie navzdory námitkám Parlamentu svou vůli ukončit geoblokaci v oblasti audiovizuálních služeb tím, že přijala rozhodnutí, které jí umožnilo dosáhnout širšího cíle než ukončení protisoutěžních praktik a které mělo účinek *erga omnes*.

- 25 I za předpokladu, že by Komise mohla odhlédnout od usnesení, měl Tribunál vzít na zřetel, když věděl, že Parlament právě přijímal legislativní text poskytující audiovizuálnímu odvětví možnost zachovat ustanovení o geoblokaci, jenž je nyní nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/302 ze dne 28. února 2018 o řešení neoprávněného zeměpisného blokování a dalších forem diskriminace založených na státní příslušnosti, místě bydliště či místě usazení zákazníků v rámci vnitřního trhu a o změně nařízení (ES) č. 2006/2004 a (EU) 2017/2394 a směrnice 2009/22/ES (Úř. věst. 2018, L 60 I, s. 1), že Komise měla přinejmenším povinnost vložit do sporného rozhodnutí ustanovení, které by umožnilo revizi závazků společnosti Paramount v případě vývoje legislativního rámce. Jak z bodu 8 odůvodnění tohoto nařízení, tak z článku 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1128 ze dne 14. června 2017 o přeshraniční přenositelnosti on-line služeb poskytujících obsah v rámci vnitřního trhu (Úř. věst. 2017, L 168, s. 1), z bodu 10 odůvodnění směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/789 ze dne 17. dubna 2019, kterou se stanovují pravidla pro výkon autorského práva a práv s ním souvisejících, jež se použijí na některá online vysílání vysílacích organizací a převzatá vysílání televizních a rozhlasových programů, a kterou se mění směrnice Rady 93/83/EHS (Úř. věst. 2019, L 130, s. 82) a ze směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/790 ze dne 17. dubna 2019 o autorském právu a právech s ním souvisejících na jednotném digitálním trhu a o změně směrnic 96/9/ES a 2001/29/ES (Úř. věst. 2019, L 130, s. 92) totiž vyplývá, že unijní normotvůrce po přijetí sporného rozhodnutí připustil, že audiovizuální obsah může být předmětem zejména systémů zeměpisného omezení.
- 26 Komise a BEUC zpochybňují opodstatněnost argumentace společnosti Groupe Canal +. Komise mimoto tvrdí, že argumenty společnosti Groupe Canal +, podle kterých Komise nemohla odhlédnout od usnesení a měla vložit do sporného rozhodnutí ustanovení o revizi v případě vývoje legislativního rámce, jsou nepřijatelné z důvodu, že jsou předloženy poprvé před Soudním dvorem.

b) Závěry Soudního dvora

- 27 Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, je třeba uvést, že jsou přípustné argumenty společnosti Groupe Canal + vycházející z nesprávného právního posouzení, kterého se podle tvrzení této společnosti Tribunál dopustil zaprvé tím, že ve své analýze nezohlednil nebo ve svém odůvodnění pominul skutečnost, že Komise nemohla odhlédnout od usnesení, a zadruhé tím, že nekonstatoval, že Komise měla s ohledem na legislativní proces týkající se otázky zeměpisného blokování vložit do sporného rozhodnutí ustanovení umožňující revizi závazků společnosti Paramount v případě vývoje legislativního rámce.
- 28 Podle ustálené judikatury Soudního dvora totiž platí, že umožnit účastníku řízení vznést poprvé před Soudním dvorem důvod, který nevzněl před Tribunálem, by znamenalo umožnit mu předložit Soudnímu dvoru spor širšího rozsahu než ten, o kterém rozhodoval Tribunál. V rámci kasačního opravného prostředku je pravomoc Soudního dvora v zásadě omezena na přezkum posouzení provedeného Tribunálem týkajícího se důvodů, které před ním byly projednány. Nicméně argument, který nebyl vznesen v prvním stupni, nelze považovat za nový důvod, který je nepřijatelný ve fázi kasačního opravného prostředku, pokud představuje pouze rozšíření argumentace již uvedené v rámci žalobního důvodu předloženého v žalobě před Tribunálem (rozsudek ze dne 28. února 2019, *Alfamicro v. Komise*, C-14/18 P, EU:C:2019:159, bod 38 a citovaná judikatura).
- 29 V projednávané věci jsou argumenty uvedené v bodě 27 tohoto rozsudku úzce spjaty se čtvrtým žalobním důvodem uvedeným v žalobě v prvním stupni, vycházejícím ze zneužití pravomoci, a v rozsahu, v němž směřují k prokázání, že Tribunál neprávem rozhodl, že Komise tím, že přijala sporné rozhodnutí, neobešla legislativní proces týkající se otázky zeměpisné blokace, představují

rozšíření tohoto důvodu, a nikoli nový důvod, který byl poprvé uplatněn v rámci kasačního opravného prostředku. Kromě toho z bodu 252 žaloby v prvním stupni vyplývá, že společnost Groupe Canal + se dovolávala usnesení před Tribunálem.

- 30 Těmto argumentům nicméně nelze vyhovět.
- 31 Je totiž třeba připomenout, že podle judikatury Soudního dvora je akt stížen vadou spočívající ve zneužití pravomoci pouze tehdy, pokud se na základě objektivních, relevantních a shodujících se nepřímých důkazů ukáže, že byl přijat za výlučným nebo přinejmenším rozhodujícím účelem dosáhnout jiných cílů, než jsou uváděné cíle, nebo vyhnout se postupu zvláště upravenému Smlouvou pro vyrovnání se s okolnostmi daného případu (rozsudek ze dne 31. ledna 2019, Islamic Republic of Iran Shipping Lines a další v. Rada, C-225/17 P, EU:C:2019:82, bod 115, jakož i citovaná judikatura).
- 32 V tomto ohledu Tribunál v bodě 130 napadeného rozsudku správně uvedl, že dokud legislativní proces týkající se otázky zeměpisného blokování nevyústil v přijetí legislativního textu, nejsou tímto procesem dotčeny pravomoci, které jsou Komisi svěřeny na základě článku 101 SFEU a nařízení č. 1/2003.
- 33 Kromě toho společnost Groupe Canal + před Tribunálem netvrdila ani neprokázala, že Komise nebyla oprávněna zahájit šetření zmíněné v bodě 1 napadeného rozsudku, jak je uvedeno v bodě 5 tohoto rozsudku, a případně přijmout v rámci tohoto šetření rozhodnutí na základě článku 7 nebo článku 9 nařízení č. 1/2003, nebo že by jakýkoliv akt bránil nebo zakazoval přijetí rozhodnutí na základě uvedeného článku 9 týkajícího se přijetí závazků nabízených podnikem, aby reagoval na výhrady Komise ke slčitelnosti smluvních ustanovení, která obsahují omezení možnosti hlavních provozovatelů placeného televizního vysílání v Unii uskutečňovat přeshraniční pasivní prodej služeb distribuce televizního vysílání, s článkem 101 SFEU.
- 34 Pokud jde o akty sekundárního práva, na které odkazují společnosti Groupe Canal +, EFADs a UPC, nejsou s to zpochybnit analýzu Tribunálu, jelikož byly přijaty po přijetí sporného rozhodnutí.
- 35 Z výše uvedených úvah vyplývá, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 130 napadeného rozsudku v podstatě rozhodl, že Komise tím, že zahájila šetření zmíněné v bodě 1 napadeného rozsudku, jak je uvedeno v bodě 5 tohoto rozsudku, a tím, že přijala sporné rozhodnutí, jednala v rámci svých pravomocí a že společnost Groupe Canal + neprokázala, že se tento orgán dopustil zneužití pravomoci.
- 36 Pokud jde o výtku společnosti Groupe Canal + vycházející z nesprávného právního posouzení, kterého se Tribunál podle tvrzení této společnosti dopustil tím, že v bodě 129 napadeného rozsudku odmítl její argument, podle kterého se Komise dopustila zneužití pravomoci, jelikož závazky nabídnuté společností Paramount nereagují na výhrady v oblasti hospodářské soutěže vyjádřené Komisí v jejím předběžném posouzení, je třeba uvést, že i kdyby bylo prokázáno, že tyto závazky nereagovaly na uvedené výhrady, taková okolnost nemůže sama o sobě prokázat zneužití pravomoci.
- 37 V důsledku toho je třeba zamítnout tuto výtku, jakož i první důvod kasačního opravného prostředku v plném rozsahu.

2. K třetímu důvodu kasačního opravného prostředku

- 38 Třetí důvod kasačního opravného prostředku se skládá ze dvou částí, z nichž první vychází z porušení povinnosti uvést odůvodnění v rozsahu, v němž Tribunál neodpověděl na žalobní důvod vznesený společností Groupe Canal +, podle kterého Komise nezohlednila hospodářský a právní kontext, do něhož jsou zasazena relevantní ustanovení, a druhá z neúplného přezkumu skutkových okolností

v rozsahu, v němž Tribunál konstatoval, že případný pokles příjmů společnosti Groupe Canal + od zákazníků nacházejících se ve Francii lze kompenzovat možností, že se společnost Groupe Canal + zaměří na zákazníky nacházející se v celém EHP.

a) K první části

1) Argumentace účastnic řízení

- 39 Společnost Groupe Canal +, podporovaná společnostmi EFADs, UPC a Francouzskou republikou, tvrdí, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 39 napadeného rozsudku rozhodl, že přezkum legality sporného rozhodnutí se může týkat pouze otázky, zda okolnosti uvedené v tomto rozhodnutí prokazují výhrady v oblasti hospodářské soutěže, a pokud ano, zda závazky společnosti Paramount prohlášené za závazné reagují na tyto výhrady, a konečně, zda společnost Paramount nenabídla méně omezující závazky, které na výhrady reagují stejně vhodným způsobem. Tribunál se rovněž dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 62 až 66 napadeného rozsudku konstatoval, že otázka, zda chování, které vyvolalo uvedené výhrady, splňuje kumulativní podmínky pro použití čl. 101 odst. 3 SFEU, je cizí samotné povaze takového rozhodnutí, jako je sporné rozhodnutí, a že mu v důsledku toho nepřísluší, aby posuzoval argumenty společnosti Groupe Canal + vycházející z toho, že relevantní ustanovení podporují kulturní produkci a kulturní rozmanitost.
- 40 Tribunál neodpověděl na žalobní důvod vycházející z toho, že Komise nezohlednila francouzský hospodářský a právní kontext, do něhož jsou zasazena relevantní ustanovení, a porušil tak svou povinnost uvést odůvodnění. Tribunál neumožnil společnosti Groupe Canal + seznámit se s důvody, proč nepřijal její argumenty. Tribunál totiž do svého posouzení nepromítl povinnost zohlednit hospodářský a právní kontext, do kterého jsou tato ustanovení zasazena. Pominul tak judikaturu Soudního dvora, podle které je při posuzování, zda dohoda mezi podniky vykazuje dostatečný stupeň škodlivosti, aby byla považována za omezení hospodářské soutěže „z hlediska účelu“ ve smyslu článku 101 SFEU, třeba se soustředit zejména na hospodářský a právní kontext, do kterého zapadá, a to s přihlédnutím k povaze dotčeného zboží nebo služeb, jakož i ke skutečným podmínkám fungování a struktury dotčeného trhu nebo trhů, a dále Tribunálu přísluší přezkoumat, zda dovolávané důkazy představují veškeré relevantní údaje, jež musí být při posuzování komplexní situace vzaty v úvahu, a zda o ně lze opřít závěry, které z nich byly vyvozeny.
- 41 Tribunál neprovedl důkladný přezkum hospodářského a právního kontextu, do kterého jsou relevantní ustanovení zasazena, ale spokojil se s „kategorickým“ konstatováním v bodech 40 až 42 napadeného rozsudku, že s ohledem na jejich obsah, cíle a hospodářský a právní kontext je účelem těchto ustanovení, která vedou k absolutní územní exkluzivitě, vyloučit veškerou přeshraniční hospodářskou soutěž, což je podle Tribunálu dostatečné k odůvodnění výhrad Komise.
- 42 Podle Francouzské republiky Tribunál nedefinoval, v čem spočívají výhrady v oblasti hospodářské soutěže, které by mohly odůvodnit přijetí rozhodnutí podle článku 9 nařízení č. 1/2003, a nezkoumal, zda relevantní ustanovení vykazují dostatečný stupeň škodlivosti, aby byla *prima facie* považována za omezení hospodářské soutěže z hlediska účelu. Cíl podpory kulturní rozmanitosti je mimoto neoddělitelný od hospodářského a právního kontextu, do kterého jsou relevantní ustanovení zasazena, a nemůže být tedy vyloučen z jejich přezkumu podle čl. 101 odst. 3 SFEU.
- 43 Společnost Groupe Canal + kromě toho tvrdí, že se Tribunál tím, že v bodech 43 až 50 napadeného rozsudku vycházel z rozsudku ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631), aby dospěl k závěru, že relevantní ustanovení mohla vést k výhradám Komise z důvodu jejich protisoutěžního cíle, dopustil nesprávného právního posouzení, jelikož se tento rozsudek netýká odvětví kinematografie. Tribunál tak podle ní odhlédl od zvláštního hospodářského a právního kontextu kinematografického odvětví, třebaže Soudní dvůr v rozsudku ze dne 6. října 1982, Coditel a další (262/81, EU:C:1982:334, body 15 a 16) rozhodl, že rysy, které

charakterizují filmový průmysl a trhy v Unii, zejména ty, které se týkají dabingu nebo titulkování pro publikum s různými kulturními projevy, možností televizního vysílání a systému financování kinematografické produkce v Evropě, prokazují, že licence na výhradní zastoupení sama o sobě nemůže zabránit, omezit nebo narušit hospodářskou soutěž.

44 Komise a BEUC zpochybňují opodstatněnost této argumentace.

2) Závěry Soudního dvora

45 Pokud jde nejprve o argument společnosti Groupe Canal + vycházející z toho, že Tribunál neodůvodnil odmítnutí její argumentace týkající se zohlednění hospodářského a právního kontextu, do něhož jsou zasazena relevantní ustanovení, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury povinnost odůvodnit rozsudky, kterou má Tribunál na základě článku 36 a čl. 53 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie, neznamená, že musí podat vyčerpávající vysvětlení ke každé jednotlivé úvaze uvedené stranami sporu. Odůvodnění tedy může být implicitní za podmínky, že zúčastněným osobám umožní seznámit se s důvody, o které se Tribunál opírá, a Soudnímu dvoru disponovat poznatky dostatečnými k tomu, aby mohl vykonat soudní přezkum v rámci kasačního opravného prostředku (rozsudek ze dne 14. září 2016, *Trafilerie Meridionali v. Komise*, C-519/15 P, EU:C:2016:682, bod 41).

46 V tomto ohledu je třeba uvést, že Tribunál v bodě 40 napadeného rozsudku v podstatě identifikoval výhrady Komise, pokud jde o relevantní ustanovení, tím, že konstatoval, že Komise v bodech 37 až 44 odůvodnění sporného rozhodnutí uvedla, že dohody vedoucí k absolutní územní exkluzivitě obnovují oddělování vnitrostátních trhů a jsou v rozporu s cílem Smlouvy, kterým je vytvoření jednotného trhu, a že taková ustanovení tak mají za cíl omezit hospodářskou soutěž, alespoň pokud ostatní okolnosti v rámci jejich hospodářského a právního kontextu neumožní konstatovat, že tato ustanovení nejsou způsobilá vyvolat takový výsledek.

47 V bodě 41 napadeného rozsudku Tribunál shrnul body 46 až 49 odůvodnění sporného rozhodnutí, z nichž vyplývá, že Komise uvedla, že účelem relevantních ustanovení je s ohledem na jejich obsah, cíle a hospodářský a právní kontext vyloučit veškerou přeshraniční hospodářskou soutěž a poskytnout absolutní územní ochranu provozovatelům televizního vysílání, kteří jsou smluvními partnery společnosti Paramount.

48 I když je pravda, že Tribunál v návaznosti na bod 41 napadeného rozsudku okamžitě uvedl, že tyto úvahy Komise jsou opodstatněné, nic to nemění na tom, že z pozorného čtení celého odůvodnění tohoto rozsudku vyplývá, že na rozdíl od toho, co tvrdí společnost Groupe Canal +, Tribunál tímto neformuloval „kategorický“ závěr, aniž provedl zevrubný přezkum argumentů, nýbrž uvedl výsledek svého přezkumu před tím, než v bodech 43 až 73 uvedeného rozsudku vylíčil úvahy, které ho vedly k tomuto výsledku, včetně úvah o tom, proč relevantní ustanovení podle něho mohla vést k výhradám Komise s ohledem na čl. 101 odst. 1 SFEU.

49 Kromě toho z bodů 51 až 58 napadeného rozsudku vyplývá, že se Tribunál výslovně zabýval argumenty společnosti Groupe Canal +, Francouzské republiky, společností EFADs, UPC a společnosti C More Entertainment vycházejícími z oprávněnosti relevantních ustanovení z hlediska čl. 101 odst. 1 SFEU z důvodu hospodářského a právního kontextu, do kterého jsou zasazeny, aniž opomíjí argumenty těchto stran vycházející z toho, že tato ustanovení vedou k podpoře kulturní rozmanitosti, aniž došlo k narušení hospodářské soutěže, kterými se Tribunál zabýval v bodech 59 až 72 téhož rozsudku.

50 Je proto třeba konstatovat, že odůvodnění obsažené v bodech 40 až 73 napadeného rozsudku umožňuje zúčastněným, a konkrétně společnosti Groupe Canal +, seznámit se s důvody, o které se Tribunál opírá, a Soudnímu dvoru disponovat poznatky dostatečnými k tomu, aby mohl vykonat přezkum

v rámci kasačního opravného prostředku. Tribunál tedy neporušil povinnost uvést odůvodnění, když odmítl argumentaci společnosti Groupe Canal + týkající se hospodářského a právního kontextu, do něhož jsou relevantní ustanovení zasazena.

- 51 Dále v rozsahu, v němž společnost Groupe Canal + vytýká Tribunálu, že se v bodech 43 až 50 uvedeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení, když se opíral o rozsudek ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631), aby dospěl k závěru, že relevantní ustanovení mohla vést k výhradám Komise z důvodu jejich protisoutěžního cíle, je třeba poukázat na to, že ačkoli je pravda, že věc, v níž byl vydán tento rozsudek, se netýkala odvětví kinematografie, nic to nemění na tom, že z bodů 134, 141 a 142 tohoto rozsudku vyplývá, že tato věc se týkala situace z obchodního a soutěžního hlediska srovnatelné se situací v projednávaném případě, v níž dohody o výhradní licenci uzavřené mezi nositelem práv duševního vlastnictví a provozovateli rozhlasového vysílání obsahovaly dodatečné povinnosti, jejichž účelem bylo zajistit dodržování územního omezení při využívání těchto licencí, zejména povinnost uloženou těmto provozovatelům přijmout opatření znemožňující přístup k předmětům ochrany z oblastí mimo území, na které se licenční smlouva vztahovala.
- 52 Kromě toho neexistuje rozpor mezi tímž rozsudkem a rozsudkem ze dne 6. října 1982, Coditel a další (262/81, EU:C:1982:334), který se týká odvětví kinematografie. Aniž by totiž body 15 a 16 rozsudku ze dne 6. října 1982, Coditel a další (262/81, EU:C:1982:334), na které odkazuje společnosti Groupe Canal +, jakkoliv podporovaly argument této společnosti, podle něhož mohou být taková ustanovení, jako jsou relevantní ustanovení, považována za zcela platná, neboť představují základní kámen systému financování kinematografie, pouze uvádějí, že licence na výhradní zastoupení udělená nositelem autorského práva k filmu sama o sobě nemůže zabránit, omezit nebo narušit hospodářskou soutěž. Soudní dvůr navíc v bodě 17 tohoto rozsudku výslovně uvedl, že výkon autorského práva k filmu a právo na projekci filmu, které vyplývá z autorského práva, by mohly narušit hospodářskou soutěž na kinematografickém trhu.
- 53 Na rozdíl od věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, se přitom věc, v níž byl vydán rozsudek ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631), týkala právě dalších povinností, jejichž cílem bylo zajistit dodržování územního omezení při využívání licencí udělených nositelem práva duševního vlastnictví.
- 54 Za těchto podmínek je nutno konstatovat, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 46 až 50 napadeného rozsudku s odkazem na rozsudek ze dne 4. října 2011, Football Association Premier League a další (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631) v podstatě konstatoval, že z judikatury Soudního dvora vyplývá, že ustanovení dohod o licenci, která stanoví vzájemné povinnosti, jejichž cílem je zamezit přeshraničnímu poskytování služeb vysílání audiovizuálního obsahu, které je předmětem těchto dohod, a která tak udělují jednotlivým vysílatelům absolutní územní ochranu, mohou být s ohledem jak na cíle, které sledují, tak na hospodářský a právní kontext, do něhož jsou zasazena, považována za dohody, jejichž účelem je omezit hospodářskou soutěž ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU, a že v rozsahu, v němž relevantní ustanovení obsahovala takové povinnosti, mohla vést Komisi v projednávané věci k výhradám v oblasti hospodářské soutěže, aniž je dotčeno případné konečné rozhodnutí konstataujícího existenci či neexistenci porušení posledně uvedeného ustanovení v návaznosti na úplný přezkum.
- 55 Konečně je třeba rovněž odmítnout argument společnosti Groupe Canal + vycházející z nesprávného právního posouzení, kterého se měl Tribunál dopustit tím, že v bodech 39 a 62 až 66 napadeného rozsudku v podstatě konstatoval, že otázka, zda chování, které vyvolalo výhrady Komise v oblasti hospodářské soutěže, splňuje podmínky pro použití čl. 101 odst. 3 SFEU, je cizí samotné povaze rozhodnutí přijatého na základě článku 9 nařízení č. 1/2003, a že mu v důsledku toho v rámci přezkumu legality takového rozhodnutí nepřisluší, aby posuzoval argumenty vycházející z použití tohoto ustanovení Smlouvy o FEU.

- 56 Jak totiž právem uvedl Tribunál v bodě 62 napadeného rozsudku, čl. 101 odst. 3 SFEU se použije pouze tehdy, pokud bylo předtím konstatováno porušení čl. 101 odst. 1 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. února 2013, Slovenská sporiteľňa, C-68/12, EU:C:2013:71, bod 30).
- 57 Vzhledem k tomu, že Komise nemá při přijímání rozhodnutí podle článku 9 nařízení č. 1/2003 povinnost kvalifikovat a konstatovat protiprávní jednání (rozsudek ze dne 29. června 2010, Komise v. Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, bod 40), nemůže být v rámci takového rozhodnutí povinna konečným způsobem posoudit, zda dohoda, rozhodnutí nebo jednání ve vzájemné shodě naplňuje podmínky čl. 101 odst. 3 SFEU.
- 58 Kromě toho, jak správně uvedl Tribunál v bodě 62 napadeného rozsudku, použití čl. 101 odst. 3 SFEU spočívá v určení prosoutěžních účinků způsobených dohodou, která porušuje čl. 101 odst. 1 SFEU, a ve zjištění, zda tyto prosoutěžní účinky převažují nad protisoutěžními účinky.
- 59 Z článku 9 odst. 1 nařízení č. 1/2003 přitom vyplývá, že rozhodnutí, která Komise přijímá na základě tohoto ustanovení, jsou založena na předběžném posouzení protisoutěžní povahy dotčeného jednání. Vzhledem k tomu, že takové rozhodnutí neobsahuje důkladné a úplné posouzení všech protisoutěžních účinků tohoto jednání, Komise není schopna srovnat tyto účinky a prosoutěžní účinky, které byly před ní uplatněny, za předpokladu, že by byly prokázány.
- 60 Z toho vyplývá, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když v bodě 62 napadeného rozsudku rozhodl, že otázka, zda chování, které vyvolalo výhrady Komise v oblasti hospodářské soutěže, splňuje podmínky pro použití čl. 101 odst. 3 SFEU, je cizí samotné povaze rozhodnutí přijatého na základě článku 9 nařízení č. 1/2003.
- 61 Pokud jde o okolnost, že se Komise v bodech 50 až 52 odůvodnění sporného rozhodnutí předběžně vyjádřila k otázce použití čl. 101 odst. 3 SFEU v projednávané věci, je třeba poznamenat, že tyto body odůvodnění byly součástí popisu předběžného posouzení provedeného Komisí ohledně relevantních ustanovení a neobsahovaly konečné posouzení této otázky, ale jejich cílem bylo pouze uvést, že Komise při tomto posouzení zohlednila argumenty, které již společnost Paramount předložila k uvedené otázce před oznámením námitek.
- 62 Za těchto podmínek je třeba první část třetího důvodu kasačního opravného prostředku zamítnout jako neopodstatněnou.

b) K druhé části

1) Argumentace účastnic řízení

- 63 Společnost Groupe Canal +, podporovaná společnostmi EFADs, UPC a Francouzskou republikou, tvrdí, že Tribunál tím, že v bodech 57 a 69 napadeného rozsudku uvedl, že možný pokles příjmů společnosti Groupe Canal + od zákazníků nacházejících se ve Francii může být kompenzován tím, že se společnost Groupe Canal + může nyní svobodně rozhodnout, že bude cílit na zákazníky nacházející se v celém EHP, a nikoli pouze ve Francii, nezohlednil zvláštnosti odvětví kinematografie a nezkoumal všechny skutkové okolnosti, které mu byly předloženy. Tribunál totiž zjevně nezohlednil studii nazvanou „The impact of cross-border to audiovisual content on EU consumers“, vypracovanou poradenskou kancelář Oxera a O & O v květnu 2016 a předloženou společností Groupe Canal +, z níž vyplývá, že územní exkluzivita je nezbytná pro financování evropské kinematografie z důvodu odlišných kulturních citlivostí v Unii, že hodnota evropských filmů se v jednotlivých členských státech nebo v jednotlivých jazykových oblastech liší a že produkce na evropské úrovni je převážně financována v podstatě provozovateli vysílání na základě systému absolutní územní ochrany. Pokles příjmů by nemohl být kompenzován, jelikož Groupe Canal + by již nemohla vyzdvihnout výhradní distribuci některých obsahů a spotřebitelé nacházející se ve Francii by se rozhodli předplatit si odběr především

u provozovatelů, kteří vysílají atraktivní obsah, nejčastěji v anglickém jazyce. Cena licence pro více území by byla mnohem vyšší než cena vnitrostátní licence, což má za následek, že prvně uvedená licence je pro distributory nedostupná. Náklady na získání nových předplatitelů nacházejících se mimo tradiční území distributora by znamenaly drastické snížení svobody volby distributora z hlediska produkce. V každém případě by zeměpisná omezení vlastní licenční dohodě uzavřené společností Groupe Canal + této společnosti neumožňovala svobodně se rozhodnout, že bude cílit na zákazníky nacházející se v celé Unii.

64 Komise a BEUC zpochybňují opodstatněnost této argumentace.

2) Závěry Soudního dvora

65 Úvodem je třeba podotknout, že v rozsahu, v němž argumenty předložené v rámci druhé části třetího důvodu kasačního opravného prostředku směřují ke kritice úvah uvedených v bodě 69 napadeného rozsudku, musí být tyto argumenty odmítnuty jako irelevantní.

66 Z použití výrazu „v každém případě“ v bodě 67 napadeného rozsudku a z výrazu „i kdyby bylo třeba mít za to, že Komise měla povinnost přezkoumat použitelnost čl. 101 odst. 3 SFEU“, totiž vyplývá, že posouzení Tribunálu v bodech 67 až 72 uvedeného rozsudku bylo provedeno jen pro úplnost v případě, že by bylo třeba mít za to, že Komise měla povinnost přezkoumat použitelnost čl. 101 odst. 3 SFEU.

67 Vzhledem k tomu, že Tribunál, jak vyplývá z přezkumu první části třetího důvodu kasačního opravného prostředku, právem rozhodl, že v rámci řízení, které vedlo k přijetí sporného rozhodnutí, nebyla Komise povinna posoudit, zda byly splněny podmínky čl. 101 odst. 3 SFEU, nemohou výtky směřující proti bodu 69 napadeného rozsudku, i kdyby byly opodstatněné, v žádném případě vést ke zrušení napadeného rozsudku.

68 V rozsahu, v němž se argumenty rozvinuté v rámci druhé části třetího důvodu kasačního opravného prostředku vztahují k úvahám uvedeným v bodě 57 napadeného rozsudku, je třeba připomenout, že podle článku 256 SFEU a článku 58 statutu Soudního dvora Evropské unie je kasační opravný prostředek omezen na právní otázky. Tribunál je tedy jako jediný příslušný zjišťovat skutkový stav a posuzovat jej. Pouze v případě, že věcná nesprávnost zjištění skutkového stavu Tribunálem vyplývá z písemností ve spise, které mu byly předloženy, nebo v případě zkreslení důkazů předložených na podporu tohoto skutkového stavu, představují toto zjištění a posouzení uvedených důkazů právní otázky podléhající přezkumu Soudního dvora v rámci kasačního opravného prostředku (usnesení ze dne 19. prosince 2019, OPS Újpest v. Komise, C-741/18 P, nezveřejněné, EU:C:2019:1104, bod 19 a citovaná judikatura).

69 Tyto argumenty společnosti Groupe Canal + se přitom omezují na zpochybnění posouzení skutkového stavu provedeného Tribunálem, podle kterého může být možný pokles příjmů společnosti Groupe Canal + od zákazníků nacházejících se ve Francii kompenzován tím, že díky provádění závazků prohlášených za závazné na základě sporného rozhodnutí se nyní společnost Groupe Canal + může svobodně rozhodnout, že bude cílit na zákazníky nacházející se v celém EHP, a nikoli pouze ve Francii, aniž by bylo dovoláváno zkreslení dosahu těchto závazků.

70 Uvedené argumenty společnosti Groupe Canal + jsou tedy nepřipustné.

71 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba druhou část třetího důvodu kasačního opravného prostředku zčásti zamítnout jako irelevantní a zčásti odmítnout jako nepřipustnou.

72 Z toho vyplývá, že třetí důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut.

3. K druhému důvodu kasačního opravného prostředku

a) Argumentace účastnic řízení

- 73 Společnost Groupe Canal + poznamenává, že aby Tribunál učinil v bodě 72 napadeného rozsudku závěr, že předběžné posouzení provedené Komisí, které dospělo k závěru, že podmínky čl. 101 odst. 3 SFEU nebyly splněny, není stíženo vadou, v bodě 67 tohoto rozsudku konstatoval, že relevantní ustanovení ukládají omezení jdoucí nad rámec toho, co je nezbytné pro výrobu a distribuci audiovizuálních děl, která potřebují ochranu práv duševního vlastnictví, a v bodě 70 uvedeného rozsudku konstatoval, že tato ustanovení vylučují veškerou hospodářskou soutěž v případě amerických filmů. Žádná z těchto úvah přitom nebyla účastníky řízení diskutována v rámci řízení před Tribunálem. Tribunál tedy porušil zásadu kontradiktornosti.
- 74 Komise zpochybňuje opodstatněnost argumentace společnosti Groupe Canal +. Komise a BEUC mají za to, že druhý důvod kasačního opravného prostředku je v každém případě irelevantní z důvodu, že směřuje proti odůvodnění napadeného rozsudku, které bylo uvedeno jen pro úplnost. BEUC má primárně za to, že tento důvod kasačního opravného prostředku je nepřipustný, neboť je zjevně nepřesný.

b) Závěry Soudního dvora

- 75 Druhý důvod kasačního opravného prostředku směřuje proti bodům 67, 70 a 72 napadeného rozsudku, které se týkají otázky použití čl. 101 odst. 3 SFEU na projednávanou věc.
- 76 V tomto ohledu, aniž je třeba zkoumat, zda tento důvod kasačního opravného prostředku musí být prohlášen za nepřipustný, jak tvrdí BEUC, je třeba učinit z důvodů uvedených v bodech 66 a 67 tohoto rozsudku závěr, že uvedený důvod kasačního opravného prostředku je irelevantní.
- 77 Druhý důvod kasačního opravného prostředku tudíž musí být zamítnut.

4. Ke čtvrtému důvodu kasačního opravného prostředku

- 78 Čtvrtý důvod kasačního opravného prostředku se skládá ze dvou částí, z nichž první vychází z porušení zásady proporcionality a dodržování práv třetích osob, kterého se Tribunál podle tvrzení navrhovatelky dopustil tím, že konstatoval, že Komise nebyla povinna analyzovat jednotlivé dotčené vnitrostátní trhy, a druhá z porušení bodu 128 osvědčených postupů, jakož i smluvních práv třetích osob, kterého se Tribunál podle tvrzení navrhovatelky dopustil tím, že konstatoval, že sporné rozhodnutí nemá vliv na možnost společnosti Groupe Canal + obrátit se na vnitrostátní soud s cílem zajistit dodržování jejich smluvních práv.

a) K první části

1) Argumentace účastnic řízení

- 79 Společnost Groupe Canal +, podporovaná společností UPC a Francouzskou republikou, v podstatě uvádí, že Komise tím, že přijala závazky společnosti Paramount, které se týkají všech smluv uzavřených s provozovatelem vysílání v EHP, kdežto předběžné posouzení provedené Komisí a výhrady v oblasti hospodářské soutěže vyjádřené tímto orgánem se týkaly pouze výlučných práv přiznaných společnosti Sky pro území Spojeného království a Irska, uplatnila při svém uvažování „extrapolaci“, přičemž nedbala na svou povinnost zkoumat ostatní vnitrostátní trhy, čímž nezohlednila zvláštnosti jiných trhů, zejména francouzského trhu, jenž se vyznačuje tím, že financování audiovizuální tvorby zajišťují

provozovatelé vysílání, jako je Groupe Canal +. Potvrzením přístupu Komise v bodě 118 napadeného rozsudku porušil Tribunál zásadu proporcionality, jakož i práva třetích osob, v rozporu s rozsudkem ze dne 29. června 2010, Komise v. Alrosa (C-441/07 P, EU:C:2010:377, bod 41).

80 Komise, podporovaná BEUC, zpochybňuje opodstatněnost této argumentace.

2) Závěry Soudního dvora

81 V projednávané věci je prokázáno, že předběžné posouzení provedené Komisí se týkalo pouze některých ustanovení v licenčních dohodách, které společnost Paramount uzavřela se společností Sky a kterými společnost Paramount udělila společnosti Sky výhradní licence pro území Spojeného království a Irska. Z bodu 3 napadeného rozsudku totiž vyplývá, že Komise soustředila své šetření na dvě související ustanovení těchto dohod. Cílem prvního ustanovení bylo zakázat společnosti Sky nebo jí omezit možnost reagovat kladně na nevyžádané nabídky nákupu služeb distribuce televizního vysílání ze strany spotřebitelů s bydlištěm v EHP, avšak mimo Spojené království a Irsko. Druhé ustanovení uložilo společnosti Paramount, aby v rámci dohod, které uzavřela s provozovateli televizního vysílání se sídlem v EHP, avšak mimo Spojené království, těmto provozovatelům zakázala nebo jim omezila možnost reagovat kladně na nevyžádané nabídky nákupu služeb distribuce televizního vysílání ze strany spotřebitelů s bydlištěm ve Spojeném království nebo Irsku.

82 Kromě toho zejména z bodů 8 až 10 napadeného rozsudku vyplývá, že závazky společnosti Paramount, které byly sporným rozhodnutím prohlášeny za závazné, se rovněž týkaly podobných ustanovení obsažených v licenčních dohodách, které společnost Paramount uzavřela nebo mohla uzavřít s ostatními provozovateli televizního vysílání usazenými v EHP.

83 Tribunál v bodech 40 a 41 napadeného rozsudku konstatoval, že výhrady Komise, pokud jde o relevantní ustanovení, se týkají skutečnosti, že tato ustanovení vedou k absolutní územní exkluzivitě, čímž obnovují oddělování vnitrostátních trhů a jsou v rozporu s cílem Smlouvy, kterým je vytvoření jednotného trhu.

84 Jak Tribunál správně připomněl v bodě 46 napadeného rozsudku, podle judikatury Soudního dvora může být dohoda, která by směřovala k obnově oddělování vnitrostátních trhů, v rozporu s cílem Smlouvy, kterým je spojení těchto trhů zavedením jednotného trhu. Dohody směřující k oddělování trhů podle vnitrostátních hranic nebo ke ztěžování vzájemného prolínání vnitrostátních trhů tedy mohou být s ohledem jak na cíle, které sledují, tak na hospodářský a právní kontext, do něhož jsou zasazeny, považovány za dohody, jejichž účelem je omezení hospodářské soutěže ve smyslu čl. 101 odst. 1 SFEU.

85 Takové dohody totiž mohou ohrozit řádné fungování jednotného trhu, a jsou tudíž v rozporu s jedním z hlavních cílů Unie, nezávisle na situaci panující na vnitrostátních trzích.

86 Tribunál tedy v bodě 118 napadeného rozsudku právem rozhodl, že relevantní ustanovení v rozsahu, v němž měla za cíl rozdělení vnitrostátních trhů v celém EHP, aniž by jejich hospodářský a právní kontext umožnil konstatovat, že nemohou narušit hospodářskou soutěž, mohla v kontextu použití článku 9 nařízení č. 1/2003 platně vyvolat u Komise výhrady v oblasti hospodářské soutěže týkající se celé této zeměpisné oblasti, přestože Komise neprovedla analýzu jednotlivých dotčených vnitrostátních trhů.

87 Z toho vyplývá, že první část čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

b) K druhé části

1) Argumentace účastnic řízení

- 88 Společnost Groupe Canal + tvrdí, že Tribunál tím, že v bodě 104 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že sporné rozhodnutí nezasahuje do její smluvní svobody, jelikož se Groupe Canal + může obrátit na vnitrostátní soud, aby určil, že relevantní ustanovení jsou slučitelná s čl. 101 odst. 1 SFEU a vyvodil ve vztahu ke společnosti Paramount důsledky stanovené vnitrostátním právem, porušil zásadu, která vyplývá z článku 9 nařízení č. 1/2003, z bodu 128 osvědčených postupů a z poznámky pod čarou 76 těchto osvědčených postupů, podle které rozhodnutí přijaté na základě tohoto článku 9 nemůže mít za cíl nebo účinek prohlášení závazků za závazné pro hospodářské subjekty, které je nenabídlly a nepřijaly.
- 89 Kromě toho Tribunál tím, že v bodě 103 napadeného rozsudku uvedl, že v případě, že by vnitrostátní soud přiměl společnost Paramount porušit její závazky, Komise by musela znovu zahájit šetření, Tribunál výslovně uznal, že provedení těchto závazků závisí na vůli společnosti Groupe Canal +, aniž by z tohoto závěru vyvodil veškeré právní důsledky.
- 90 Společnost Groupe Canal +, podporovaná Francouzskou republikou, v podstatě tvrdí, že Tribunál tím, že v bodě 100 napadeného rozsudku konstatoval, že sporné rozhodnutí může nanejvýš ovlivnit posouzení vnitrostátního soudu pouze v tom, že obsahuje předběžné posouzení, vážně porušil práva třetích osob, v projednávaném případě práva společnosti Groupe Canal +. Toto rozhodnutí totiž zbavuje společnost Groupe Canal + její smluvní svobody, neboť ve skutečnosti nemůže u vnitrostátního soudu dosáhnout toho, aby vnitrostátní soud protiřekl Komisi a připustil platnost relevantních ustanovení. V tomto ohledu z rozsudku ze dne 23. listopadu 2017, Gasorba a další (C-547/16, EU:C:2017:891, body 28 a 29), vyplývá, že vnitrostátní soudy nemohou ponechat bez povšimnutí rozhodnutí přijatá na základě čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1/2003 a že musí zohlednit předběžná posouzení provedená Komisí a považovat je za indicii, či dokonce za neúplný důkaz o protisoutěžní povaze dotčené dohody. Svoboda těchto soudů může být zachována pouze v případě, že se rozhodnou pokračovat ve zjišťování slučitelnosti dotčených dohod s právem hospodářské soutěže.
- 91 Francouzská republika dodává, že vliv rozhodnutí přijatého na základě čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1/2003 na posouzení vnitrostátního soudu je časem posílen závazky dohodnutými s jinými podniky v dotyčném odvětví, takže následné závazky mohou představovat normu, od níž je pro vnitrostátní soud obtížné se odchýlit. Mimoto skutečnost, pokud by vnitrostátní soud konstatoval, že dotčená dohoda neporušuje čl. 101 odst. 1 SFEU, že Komise by nutně znovu zahájila šetření podle čl. 9 odst. 2 písm. b) nařízení č. 1/2003, by mohla vnitrostátní soud odradit od zpochybnění předběžného posouzení Komise.
- 92 Komise, podporovaná BEUC, v podstatě tvrdí, že Tribunál v bodech 83 až 108 napadeného rozsudku právem uvedl, že provedení závazků společnosti Paramount není závislé na vůli třetích osob, včetně Groupe Canal +. Nabídnutím těchto závazků totiž společnost Paramount vykonala svou smluvní svobodu neplnit již některá smluvní ustanovení nebo jimi již nebýt vázána a toto rozhodnutí nezáviselo na vůli třetích stran. Přijetí uvedených závazků Komisí mimoto nezbavilo společnost Groupe Canal + možnosti obrátit se na vnitrostátní soud za účelem ochrany svých práv v rámci svých smluvních vztahů se společností Paramount. Pokud by vnitrostátní soud shledal, že relevantní ustanovení neporušují čl. 101 odst. 1 SFEU nebo že splňují podmínky uvedené v odstavci 3 tohoto článku, příslušelo by tomuto soudu, aby posoudil, zda by výsledek řízení, které u něj probíhá, mohl přimět společnost Paramount k porušení závazků prohlášených za závazné na základě sporného rozhodnutí. Aby se předešlo tomu, že by výsledek tohoto řízení mohl vést společnost Paramount k porušení uvedených závazků, mohl by vnitrostátní soud odmítnout nařídit vykonání relevantních

ustanovení a zároveň podle použitelných vnitrostátních předpisů uložit společnosti Paramount povinnost k peněžité náhradě prostřednictvím náhrady škody. Tribunál zvážil toto řešení v bodě 103 napadeného rozsudku.

- 93 Kromě toho Tribunál v bodě 102 napadeného rozsudku právem konstatoval, že Groupe Canal + může dosáhnout toho, že vnitrostátní soud bude protičinit Komisi a připustí platnost relevantních ustanovení. Z bodu 29 rozsudku ze dne 23. listopadu 2017, Gasorba a další (C-547/16, EU:C:2017:891) vyplývá, že vnitrostátní soud bude muset pouze zohlednit předběžné posouzení Komise vyjádřené ve sporném rozhodnutí a považovat ho za indicii, či za neúplný důkaz o protisoutěžní povaze relevantních ustanovení.

2) Závěry Soudního dvora

- 94 V rámci zkoumání druhé části třetího žalobního důvodu uplatněného v prvním stupni, vycházející z dotčení smluvních práv takových třetích osob, jako je společnost Groupe Canal +, v rozporu se zásadou proporcionality, Tribunál v bodech 89 a 90 napadeného rozsudku v podstatě konstatoval, že rozhodnutí přijaté na základě článku 9 nařízení č. 1/2003 je závazné pouze pro podniky, jež nabídly „závazek“ ve smyslu tohoto ustanovení a nemůže mít za cíl nebo za účinek prohlášení takového závazku za závazný pro subjekty, které takový závazek nenabídly a které k němu nepřistoupily.
- 95 V bodech 91 a 92 napadeného rozsudku Tribunál zejména konstatoval, že pokud závazek spočívá v tom, že se nepoužije smluvní ustanovení, které uděluje práva třetí straně, pak by uznání pravomoci Komise prohlásit tento závazek za závazný ve vztahu ke třetí straně, která tak jako společnost Groupe Canal + ho nenabídla a na kterou se nevztahovalo řízení zahájené Komisí, představovalo zásah do smluvní svobody dotčeného subjektu a šlo by nad rámec ustanovení článku 9 nařízení č. 1/2003.
- 96 Tribunál poté zkoumal, zda s ohledem na znění sporného rozhodnutí, jakož i právní kontext, v němž bylo přijato, mělo sporné rozhodnutí za cíl nebo za účinek to, aby na závazek nabídnutý společností Paramount bylo nahlíženo – v rozporu s článkem 9 nařízení č. 1/2003 – jako na závazek, který nabídla Groupe Canal +. V této souvislosti zaprvé v bodě 94 napadeného rozsudku uvedl, že z tohoto rozhodnutí nevyplývá, že by ukládalo jakoukoli povinnost smluvním partnerům společnosti Paramount, jako je společnost Groupe Canal +.
- 97 Zadruhé Tribunál v bodě 95 napadeného rozsudku konstatoval, že skutečnost, že se společnost Paramount obecně zavázala nepodnikat právní kroky k zajištění dodržování povinnosti provozovatelů televizního vysílání, která spočívá v tom, že nebudou provádět pasivní prodeje mimo svá výlučná území, jak je stanoveno v bodě 2.2 písm. a) přílohy sporného rozhodnutí, automaticky znamená, že společnost Paramount nebude dodržovat svou povinnost zakázat takové prodeje, jak je stanoveno v bodě 2.2 písm. b) uvedené přílohy, a dále že tento závazek automaticky vede ke zpochybnění smluvního práva, které svědčí provozovatelům televizního vysílání v postavení smluvních partnerů společnosti Paramount ve vztahu k této společnosti a spočívá v tom, že tato společnost každému z nich zajistí absolutní územní exkluzivitu, pokud jde o předmět každé licenční dohody o výrobě placeného televizního vysílání.
- 98 V bodě 96 napadeného rozsudku Tribunál uvedl, že otázkou, která v takovém kontextu vyvstává, je, zda tento výsledek vyplývá ze samotného sporného rozhodnutí, v kterémžto případě by se jednalo o nenapravitelný účinek vůči třetí straně, jež nenabídla závazek prohlášený za závazný ani se k němu nepřipojila, nebo zda je prohlášení společnosti Paramount, že již nebude plnit relevantní ustanovení, v zásadě aktem, kterým tato společnost jedná na vlastní riziko, a nemá žádný vliv na možnost smluvních partnerů podat žalobu k vnitrostátnímu soudu s cílem zajistit dodržování uvedených ustanovení.

- 99 Kromě toho Tribunál v bodech 100 a 102 napadeného rozsudku zejména konstatoval, že v rámci žaloby podané podnikem, kterou se posledně uvedený domáhá dodržování svých smluvních práv, která jsou porušena závazky, které byly Komisí prohlášeny za závazné na základě rozhodnutí přijatého na základě čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1/2003, může vnitrostátní soud dospět k výsledku, který se částečně nebo zcela liší od předběžného posouzení provedeného Komisí z hlediska práva hospodářské soutěže obsaženého v tomto rozhodnutí, a rozhodnout, že ustanovení, která jsou předmětem závazků, neporušují čl. 101 odst. 1 SFEU.
- 100 Mimoto Tribunál v bodě 103 napadeného rozsudku v podstatě uvedl, že vnitrostátní soudy mají pravomoc přijmout rozhodnutí, které by mohlo vést společnost Paramount k porušení závazků prohlášených podle sporného rozhodnutí za závazné.
- 101 Tribunál v bodě 104 tohoto rozsudku dospěl na základě těchto úvah k závěru, že sporné rozhodnutí nemá vliv na možnost společnosti Groupe Canal + obrátit se na vnitrostátní soud za účelem ověření slučitelnosti relevantních ustanovení s čl. 101 odst. 1 SFEU a na vyvození ve vztahu ke společnosti Paramount důsledků stanovených vnitrostátním právem.
- 102 V bodě 106 uvedeného rozsudku učinil závěr, že Komise přijetím sporného rozhodnutí jednala v mezích pravomocí, které jí byly svěřeny článkem 9 nařízení č. 1/2003, a zachovala cíl tohoto ustanovení, který je inspirován úvahami o hospodárnosti řízení a účinnosti, aniž zasáhla do smluvních či procesních práv společnosti Groupe Canal + způsobem, který by překračoval meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné.
- 103 Společnost Groupe Canal + v podstatě Tribunálu vytýká, že porušil zásadu proporcionality tím, že minimalizoval význam účinků dotčených závazků přijatých společností Paramount, které byly sporným rozhodnutím prohlášeny za závazné, na smluvní práva společnosti Groupe Canal +, když tvrdí, že Tribunál v tomto kontextu vycházel z nesprávného předpokladu, pokud jde o účinnost žaloby podané k vnitrostátnímu soudu založené na takových právech.
- 104 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury zásada proporcionality vyžaduje, aby akty unijních orgánů byly způsobilé zajistit uskutečnění legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou a nepřekračovaly meze toho, co je k dosažení těchto cílů nezbytné (rozsudek ze dne 11. prosince 2018, Weiss a další, C-493/17, EU:C:2018:1000, bod 72, jakož i citovaná judikatura).
- 105 Provedení zásady proporcionality Komisí v kontextu článku 9 nařízení č. 1/2003 se omezuje na ověření, zda dotčené závazky reagují na výhrady, o nichž informovala dotyčné podniky, a zda tyto podniky nenabídlý méně omezující závazky reagující na její výhrady stejně vhodným způsobem. Při výkonu tohoto ověření musí Komise nicméně zohlednit zájmy třetích osob (rozsudek ze dne 29. června 2010, Komise v. Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, bod 41).
- 106 Jak uvedl generální advokát v bodě 123 svého stanoviska, pokud Komise ověřuje závazky nikoli z hlediska jejich vhodnosti k tomu, aby reagovaly na její výhrady v oblasti hospodářské soutěže, ale s ohledem na jejich dopad na zájmy třetích osob, pak zásada proporcionality vyžaduje, aby práva, jejichž nositeli jsou třetí osoby, nebyla zbavena podstaty.
- 107 V tomto kontextu Tribunál v bodech 91 a 92 napadeného rozsudku v podstatě správně rozhodl, že skutečnost, že Komise prohlásila závazek subjektu spočívající v neuplatňování některých smluvních ustanovení vůči svému smluvnímu partnerovi, jako je společnost Groupe Canal +, která jej nenabízela a netýkalo se jí příslušné řízení, za závazný, a přestože v souladu s bodem 128 osvědčených postupů nebyl předložen žádný důkaz o jejím souhlasu se závazkem, představuje zásah do smluvní svobody tohoto smluvního partnera, který jde nad rámec ustanovení článku 9 nařízení č. 1/2003. Poté, co Tribunál dále v bodě 94 napadeného rozsudku poznamenal, že ze sporného rozhodnutí přijatého na základě uvedeného článku 9 nevyplývá, že přímo ukládá společnosti Groupe Canal + jakoukoli povinnost, v bodě 95 tohoto rozsudku rovněž správně uvedl, že závazky společnosti Paramount, které

byly tímto rozhodnutím prohlášeny za závazné, automaticky znamenají, že společnost Paramount nebude dodržovat některé své smluvní povinnosti vůči společnosti Groupe Canal + vyplývající z jejich licenční smlouvy, která vstoupila v platnost dne 1. ledna 2014.

- 108 Je zajisté pravda, jak vyplývá z bodu 13 odůvodnění nařízení č. 1/2003, že rozhodnutími, která Komise přijímá na základě článku 9 tohoto nařízení, není dotčena možnost, kterou mají zejména soudy členských států, konstatovat porušení článků 101 a 102 SFEU a rozhodnout v dané věci. Rozhodnutí o závazcích přijaté Komisí ohledně určitých dohod mezi podniky na základě čl. 9 odst. 1 tohoto nařízení nebrání tomu, aby vnitrostátní soudy zkoumaly soulad uvedených dohod s pravidly hospodářské soutěže a aby tyto dohody případně prohlásily za neplatné podle čl. 101 odst. 2 SFEU (rozsudek ze dne 23. listopadu 2017, Gasorba a další, C-547/16, EU:C:2017:891, bod 30).
- 109 Podle první věty čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1/2003 však platí, že pokud vnitrostátní soudy rozhodují o dohodách, rozhodnutích nebo jednáních podle článků 101 nebo 102 SFEU, které jsou již předmětem rozhodnutí Komise, nemohou rozhodnout v rozporu s rozhodnutím přijatým Komisí.
- 110 Rozhodnutí vnitrostátního soudu, které ukládá povinnost podniku, který přijal závazky, jež byly na základě rozhodnutí přijatého podle čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1/2003 prohlášeny za závazné, aby tyto závazky porušil, by přitom bylo zjevně v rozporu s tímto rozhodnutím.
- 111 Z toho vyplývá, že Tribunál tím, že v bodě 103 napadeného rozsudku v podstatě rozhodl, že vnitrostátní soudy, k nimž by byla podána žaloba, kterou by se společnost Groupe Canal + domáhala dodržování svých smluvních práv, by mohly případně nařídit společnosti Paramount, aby porušila své závazky prohlášené sporným rozhodnutím za závazné, porušil první větu čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1/2003.
- 112 Ostatně v souladu s judikaturou Soudního dvora (rozsudek ze dne 14. prosince 2000, Masterfoods a HB, C-344/98, EU:C:2000:689, bod 51, jakož i citovaná judikatura), která je nyní kodifikována ve druhé větě čl. 16 odst. 1 nařízení č. 1/2003, soudržné používání pravidel hospodářské soutěže a obecná zásada právní jistoty vyžadují, aby se vnitrostátní soudy při rozhodování o dohodách nebo jednáních, které ještě mohou být předmětem rozhodnutí Komise, vyhnuly přijetí rozhodnutí, která budou v rozporu s rozhodnutím, které má Komise v úmyslu přijmout pro účely použití čl. 101 odst. 1 a článku 102 SFEU, jakož i čl. 101 odst. 3 SFEU.
- 113 Vzhledem k tomu, že rozhodnutí založená na čl. 9 odst. 1 nařízení č. 1/2003 jsou přijímána, jak vyplývá ze znění tohoto ustanovení, tehdy, „[p]okud Komise zamýšlí přijmout rozhodnutí, které nařizuje ukončení protiprávního jednání“, z judikatury připomenuté v předchozím bodě tohoto rozsudku vyplývá, že v případě rozhodnutí založeného na uvedeném ustanovení nemohou vnitrostátní soudy přijmout s ohledem na dotčené chování „záporná“ rozhodnutí, ve kterých se konstatuje, že nedošlo k porušení článků 101 a 102 SFEU, v situacích, kdy Komise může ještě znovu zahájit řízení podle čl. 9 odst. 2 tohoto nařízení, a případně přijmout rozhodnutí obsahující formální konstatování porušení.
- 114 Tribunál se tedy rovněž dopustil nesprávného právního posouzení, když v bodech 100, 102 a 104 napadeného rozsudku v podstatě konstatoval, že vnitrostátní soud může případně prohlásit, že taková ustanovení, jako jsou relevantní ustanovení, neporušují čl. 101 odst. 1 SFEU a vyhovět žalobě podané podnikem, kterou se posledně uvedený domáhá dodržování svých smluvních práv porušených závazky, které Komise prohlásila za závazné, nebo získání náhrady škody.
- 115 Z toho vyplývá, že zásah vnitrostátního soudu nemůže náležitě a účinně zhojit nedostatek ověření přiměřenosti opatření ve vztahu k ochraně smluvních práv třetích osob ve fázi přijetí rozhodnutí přijatého na základě článku 9 nařízení č. 1/2003.

- 116 Za těchto podmínek je třeba učinit závěr, že Tribunál v bodech 96 až 106 napadeného rozsudku neprávem v podstatě konstatoval, že možnost smluvních partnerů společnosti Paramount, včetně společnosti Groupe Canal +, obrátit se na vnitrostátní soud může napravit účinky závazků společnosti Paramount, které byly sporným rozhodnutím prohlášeny za závazné, na smluvní práva uvedených smluvních partnerů, zmíněných v bodě 95 uvedeného rozsudku.
- 117 Je zajisté pravda, jak připomíná Tribunál v bodě 101 napadeného rozsudku, že Soudní dvůr v rozsudku ze dne 29. června 2010, Komise v. Alrosa (C-441/07 P, EU:C:2010:377, bod 49) v kontextu vyšetřovacího řízení týkajícího se dvou podniků, které uzavřely dohodu, jejíž vstup v platnost byl podmíněn získáním negativního atestu nebo výjimky ze strany Komise, poznamenal, že skutečnost, že individuální závazky nabídnuté podnikem byly Komisí prohlášeny za závazné, neznamená, že jiné podniky nemají možnost chránit svá případná práva v rámci svých vztahů s tímto podnikem. Nicméně s ohledem na meze, kterými jsou dotčeny pravomoci vnitrostátních soudů, uvedené v bodech 109, 110, 112 a 113 tohoto rozsudku, je třeba konstatovat, že smluvní práva takové třetí osoby, jako je Groupe Canal +, nemohou být odpovídajícím způsobem chráněna v rámci žaloby podané k takovému soudu za okolností, kdy Komise prohlásila za závazný závazek, podle kterého smluvní partner třetí osoby musí upustit od uplatnění některých svých závazků vůči této třetí osobě, jež byly svobodně přijaty na základě bezpodmínečné dohody, která je již platná, a to přestože se uvedené třetí osoby netýkalo řízení zahájené Komisí.
- 118 Z toho vyplývá, že druhé části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku musí být vyhověno.
- 119 Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek je stížen nesprávným právním posouzením, pokud jde o posouzení přiměřenosti sporného rozhodnutí provedené Tribunálem ohledně zásahu do zájmů třetích osob.
- 120 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba napadený rozsudek zrušit.

VI. K žalobě před Tribunálem

- 121 Podle čl. 61 prvního pododstavce statutu Soudního dvora Evropské unie může Soudní dvůr v případě, že zruší rozhodnutí Tribunálu, vydat sám konečné rozhodnutí ve věci, pokud to soudní řízení dovoluje.
- 122 O takový případ se jedná v projednávané věci.
- 123 V rámci druhé části třetího žalobního důvodu předloženého v prvním stupni společnost Groupe Canal + v podstatě tvrdí, že Komise tím, že sporným rozhodnutím prohlásila závazky společnosti Paramount za závazné, nepřiměřeně zasáhla do smluvních práv třetích osob, jako je společnost Groupe Canal +, a porušila tak zásadu proporcionality.
- 124 V tomto ohledu, jak vyplývá z bodu 107 tohoto rozsudku, pokud závazek spočívá v tom, že se nepoužije smluvní ustanovení, které přiznává práva třetí straně, pak uznání pravomoci Komise prohlásit tento závazek za závazný ve vztahu ke třetí straně, která ho nenabídla a na kterou se nevztahovalo řízení zahájené Komisí, představuje zásah do smluvní svobody dotčeného subjektu a jde nad rámec ustanovení článku 9 nařízení č. 1/2003.
- 125 I když v projednávané věci ze spisu vyplývá, že sporné rozhodnutí neukládá povinnosti provozovatelům televizního vysílání, kteří jsou smluvními partnery společnosti Paramount, nic to nemění na tom, jak Soudní dvůr v podstatě konstatoval v bodě 107 tohoto rozsudku, že závazky této společnosti, které byly sporným rozhodnutím prohlášeny za závazné, automaticky vedou ke zpochybnění smluvního práva těchto provozovatelů televizního vysílání, mezi něž patří společnost Groupe Canal +, ve vztahu ke společnosti Paramount, které spočívá v tom, že tato společnost každému z nich zajistí absolutní územní exkluzivitu, pokud jde o předmět každé licenční dohody o výrobě placeného televizního

vysílání. Podle tohoto rozhodnutí je totiž společnost Paramount povinna zejména neplnit některé povinnosti, které mají zajistit tuto výlučnost, vyplývající z jejích smluv s uvedenými provozovateli televizního vysílání, a zejména povinnosti stanovené v člancích 3 a 12 její licenční smlouvy se společností Groupe Canal +, která vstoupila v platnost dne 1. ledna 2014.

- 126 Jak přitom v podstatě uvedl generální advokát v bodě 125 svého stanoviska, takové povinnosti mohou představovat základní prvek hospodářské rovnováhy, kterou tito provozovatelé televizního vysílání a společnost Paramount stanovili při výkonu své smluvní svobody.
- 127 Za těchto podmínek, jak vyplývá ze zkoumání druhé části čtvrtého důvodu kasačního opravného prostředku, a konkrétně z bodů 108 až 117 tohoto rozsudku, možnost smluvních partnerů společnosti Paramount, včetně společnosti Groupe Canal +, obrátit se na vnitrostátní soud, nemůže přiměřeným způsobem napravit tyto účinky sporného rozhodnutí na smluvní práva uvedených smluvních partnerů. Z toho vyplývá, že Komise tím, že uvedeným rozhodnutím prohlásila závazky společnosti Paramount za závazné, v rozporu s požadavkem uvedeným v bodě 106 tohoto rozsudku zbavila své podstaty smluvní práva třetích osob, včetně práv společnosti Groupe Canal +, vůči společnosti Paramount, a porušila tak zásadu proporcionality.
- 128 V důsledku toho je třeba druhé části třetího žalobního důvodu předloženého v prvním stupni vyhovět, a tudíž zrušit sporné rozhodnutí, aniž je třeba zkoumat ostatní argumenty a žalobní důvody uplatněné v prvním stupni.

VII. K nákladům řízení

- 129 Článek 184 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora stanoví, že je-li kasační opravný prostředek opodstatněný a Soudní dvůr vydá sám konečné rozhodnutí ve věci, rozhodne o nákladech řízení.
- 130 Podle čl. 138 odst. 1 tohoto jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 tohoto jednacího řádu, se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.
- 131 Vzhledem k tomu, že společnosti Groupe Canal +, EFADs, UPC a C More Entertainment požadovaly náhradu nákladů řízení a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit, že ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené společnostmi Groupe Canal +, EFADs a UPC v rámci tohoto řízení o kasačním opravném prostředku a řízení v prvním stupni, jakož i náklady řízení vynaložené společností C More Entertainment v rámci řízení v prvním stupni.
- 132 Vzhledem k tomu, že Francouzská republika nepožadovala, aby Komisi byla uložena náhrada nákladů řízení, je důvodné rozhodnout, že ponese vlastní náklady řízení.
- 133 Podle čl. 140 odst. 3 jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 tohoto jednacího řádu, ponese BEUC jakožto vedlejší účastnice řízení před Tribunálem vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

- 1) **Rozsudek Tribunálu Evropské unie ze dne 12. prosince 2018, Groupe Canal + v. Komise (T-873/16, EU:T:2018:904) se zrušuje.**
- 2) **Rozhodnutí Evropské komise ze dne 26. července 2016 týkající se řízení podle článku 101 SFEU a článku 53 Dohody o EHP (věc AT.40023 – Přeshraniční přístup k placenému televiznímu vysílání) se zrušuje.**

- 3) **Evropská komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené společnostmi Groupe Canal + SA, European Film Agency Directors – EFADs, Union des producteurs de cinéma (UPC) v rámci řízení o tomto kasačním opravném prostředku a řízení v prvním stupni, jakož i náklady řízení vynaložené společností C More Entertainment AB v rámci řízení v prvním stupni.**
- 4) **Francouzská republika ponese vlastní náklady řízení.**
- 5) **Evropská organizace spotřebitelů (BEUC) ponese vlastní náklady řízení.**

Podpisy.